

Arrest

**nr. 351 254 van 6 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Braziliaanse en Belgische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 (oud) van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, E.I.D.S., diende op 22 juli 2024 in functie van haar Belgische echtgenoot, E.V.L., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 13 januari 2025 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die op 21 januari 2025 aan E.I.D.S. ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.07.2024 werd ingediend door:

Naam: [D.S.]

Voornamen: [E.I.]

Nationaliteit: Brazilië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde [V.L.E.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, 82, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende stukken voor:

- Bankafschriften van het rekeningnummer van de referent met stortingen van ACV VWVL, Randstad, ACV voeding en diensten voor de periode 02.04.2024 - 15.07.2024

Uit de voorgelegde documenten wil betrokkene vermoedelijk bewijzen dat de referentiepersoon bestaansmiddelen heeft uit een werkloosheidsuitkering. Ook is op 1 van die stortingen te zien dat de referent in week 24 van het jaar 2024 vermoedelijk een loonstorting heeft gekregen van Randstad. Louter en alleen stortingen op het rekeningnummer van de referent zonder bekrachtiging met officiële documenten waarom deze stortingen zijn gebeurd, is onvoldoende bewijs om de aard van de bestaansmiddelen te kunnen onderscheiden, overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Voor zover de referentiepersoon met de stortingen van ACV WVL wil aantonen een werkloosheidsuitkering te ontvangen, dient opgemerkt te worden dat er geen officieel bewijs van de VDAB, RVA of een uitbetalende instantie (bv. een vakbond) voorligt waaruit kan blijken dat referentiepersoon daadwerkelijk een werkloosheidsuitkering geniet, en dan wel ter waarde van welk bedrag. De DVZ is niet bevoegd om vast te stellen wie in aanmerking komt voor een vervangingsinkomen, enkel de daartoe bevoegde instanties (RVA, RIZIV, ...) zijn dat. En nog, voor zover de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering zou genieten, kan deze enkel in rekening worden gebracht wanneer hij het bewijs levert dat hij actief werk zoekt, overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een kortstondige periode van tewerkstelling (supra; in casu 1 week) kan niet weerhouden worden als een bewijs van een actieve zoektocht naar werk. De voorgelegde loonstorting van een eventuele tewerkstelling kan bovendien niet als stabiel en regelmatig omschreven worden. Er worden tevens geen bewijzen voorgelegd die kunnen aantonen dat de referentiepersoon ook voor juni 2024 en na de ene week tewerkstelling in juni 2024 nog tewerkgesteld was, dat hij sedertdien op zoek was naar werk of contact had met (een) werkgever(s) (bv. sollicitatiebewijzen) of dat hij zich bijvoorbeeld bijschoolt om voor passende tewerkstellingen te kunnen solliciteren etc. Het actief op zoek zijn naar werk werd zodoende evenmin afdoende aangetoond, waardoor de werkloosheidsuitkering bij huidige aanvraag niet in aanmerking komt.

Wat betreft de storting van ACV voeding en diensten dd. 15.07.2024 met de mededeling interim 2021, blijkt deze betrekking te hebben op het jaar 2021. Deze storting heeft dus betrekking op prestaties die referentiepersoon in het verleden heeft gepresteerd of op rechten die referentiepersoon in het verleden kon doen gelden. Deze bestaansmiddelen hebben bijgevolg een gedateerd karakter. Het blijkt bovendien om een eenmalige storting te gaan die betrekking heeft op het jaar 2021, waardoor de regelmaat en de stabiliteit niet kan worden vastgesteld.

Het komt aan betrokkene en of de referentiepersoon toe hun aanvraag te actualiseren.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan een middel.

2.2. De Raad merkt op dat oud artikel 39/78 iuncto oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Het actueel van toepassing zijnde artikel 2.16, § 1, 1° van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet) voorziet ook expliciet, en op straffe van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in deze verplichting. Onder “*middel*” in de zin van deze bepalingen moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift hebben nagelaten om op een voldoende duidelijke wijze de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte rechtsbeginsel, evenals de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens hen wordt geschonden, aan te geven. Zij voeren immers louter aan dat zij ingevolge hun onwetendheid hebben nagelaten om de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met voldoende stukken te onderbouwen en dat zij het vereiste bewijsmateriaal alsnog kunnen aanleveren.

In zoverre de verzoekende partijen in hun syntheseseminarie, door te wijzen op de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 40ter, § 2, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, alsnog een middel pogen te ontwikkelen, merkt de Raad op dat de syntheseseminarie niet kan worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren (zie memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de syntheseseminarie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23).

Het later, in een andere procedureakte of ter terechtzitting aanvoeren van middelen, zelfs indien deze niet eerder konden worden ontwikkeld of de openbare orde zouden raken, kan daarenboven hoe dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het initiële verzoekschrift geen middelen bevat en het beroep dus, om die reden, onontvankelijk is.

Bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat de door de verwerende partij opgeworpen exceptie gegrond is.

Het door de verzoekende partijen ingestelde beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK